

VAN IN
EPISODE II

Voor Tamara

De parelduiker vreest de modder niet
– Multatuli

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314289

NUR 330

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
© 2019 Aspe NV en Pieter Aspe
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagfoto: Alessandra Ruyten

Alle rechten voorbehouden
Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Pieter Aspe

VAN IN

EPISODE II

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

Ze kwam de hoek om, liep zwierig over het plein, bleef even staan naast een bijna ontschorste plataan, gunde Van In een korte blik over haar schouder, stak de straat over voor ze achter een geparkeerde vrachtwagen verdween als een zwierige schim. Het silhouet van haar ranke figuur bleef gedurende een paar seconden op zijn netvlies staan, voor het vervaagde en uiteindelijk oploste. Hij veegde een traan weg, staarde met een holle blik naar de plek waar ze zoeven nog was. Droomde hij of speelde zijn verbeelding hem parten? Hij liet zijn hand over de koude buik van zijn glas glijden, tilde het op, bracht het naar zijn mond. Zijn onderarm trilde alsof hij een zware last torste. Zijn blik bleef op de plek gericht waar ze had gestaan.

‘Gaat het een beetje, meneer?’

Een jongeman met glimmend achterovergekamd haar legde zijn hand op de schouder van de versteende klant als een teken van medeleven en ook omdat hij niet opnieuw dezelfde fout wilde maken zoals ongeveer een maand geleden toen hij geen aandacht had besteed aan een man die op het terras een hartinfarct had gekregen. Van In schrok op, het glas ontglipte aan zijn krampachtige vingers, viel

kletterend stuk op de kinderkopjes.

‘Mijn glas’, reageerde hij verdwaasd.

De jonge ober haastte zich de scherven op te rapen toen hij zijn baas met een keukendoek over de schouder naar buiten zag komen.

‘Voelt u zich wel goed?’, informeerde de man bezorgd. Hij herinnerde zich de heisa die het voorval met de hartpatiënt had veroorzaakt nog levendig en wilde absoluut vermijden dat mensen hem van nalatigheid zouden beschuldigen.

‘Nee’, zei Van In. ‘Sorry, het ligt aan mij.’

‘Geen probleem, meneer, Jan brengt u een nieuwe Omer.’ De kroegbaas veegde de tafel droog met de keukendoek, bekeek de man die zijn glas had laten vallen. Hij zag bleek, maar de stand van zijn mondhoeken leek normaal en zijn ogen stonden helder.

‘Ik dacht iemand gezien te hebben die ik kende’, zei Van In beduusd. ‘Ik heb me vergist, want mijn vrouw is ruim twee jaar geleden overleden.’

‘Mijn deelneming’, fluisterde de kroegbaas. ‘Kan ik nog iets voor u doen?’

‘Nee’, antwoordde Van In hoofdschuddend. ‘U kon niet weten dat ze dood was.’

De jonge ober kwam terug met een nieuwe Omer, in de andere hand stoffer en blik. De kroegbaas ging weer achter zijn tapkast staan. De man op het terras kwam hem niet onbekend voor, hij dook in zijn ge-

heugen. Vaste klanten vergat hij nooit, van mensen die hij een paar keer had gezien bleef meestal iets hangen. Een getraind geheugen was een prima wapen tegen dementie, zei men. Hij had zijn vader zien aftakelen en als een rooksliert in een zwart gat van vergetelheid verdwijnen. Hij had zich voorgenomen er alles aan te doen om zijn geliefden een dergelijk afscheid te besparen. Hij bleef zijn hersens pijnigen, tot een voorbijrijdende politieauto hem op het goede spoor zette. In een reflex pakte hij zijn mobieltje, tikte een naam in op Google en slaakte een zucht van opluchting toen bleek dat hij het bij het rechte eind had. Commissaris Van In had meer dan dertig jaar de Brugse recherche geleid, talloze moordzaken opgelost en genoot de kwalijke reputatie in een maand evenveel Omers te drinken als er dagen in het jaar waren. Een eenvoudige deling deed deze bewering bijzonder ongeloofwaardig klinken omdat geen mens in staat was ongestraft twaalf Omers per dag achterover te slaan. De kroegbaas keek door het raam naar buiten. Een vrouw van middelbare leeftijd was naast Van In komen zitten. Ze fluisterde hem iets in het oor terwijl ze met haar vingers over zijn haar streek. Hij draaide niet één keer zijn hoofd, zijn blik gleed langs de ontschorste plataan terwijl hij het nieuwe glas behoedzaam aan zijn lippen zette en er met kleine slokjes van nipte. De vrouw kwam naar

binnen toen het glas leeg was, betaalde de rekening en begeleidde hem naar een klaarstaande auto. De kroegbaas liep naar het toilet, plensde koud water in zijn bezwete gezicht en ging weer in zijn bloedhete café staan. Zelfs honden begonnen te beseffen dat er iets aan het mislopen was met het klimaat. Het tweede cijfer op het display van de digitale thermometer versprong van drie naar vier. Het was amper kwart voor tien en binnen was het al vierendertig graden. De meedogenloze hitte had de afgelopen maand al meer dan zestig mensen het leven gekost. Landbouwers waren de wanhoop nabij, groene politici maakten optimistische prognoses voor de verkiezingen die in de herfst zouden plaatsvinden.

Een gekoelde elektrisch aangedreven berline reed traag over de Burg. Op de achterbank zat een jongensachtige man met grijzend haar, een lichtgewicht pak en dure schoenen van nepler. Zijn overhemd van Egyptisch katoen rook fris naar de deodorant die hij na het douchen met een vernevelpompje onder zijn oksels had gespoten. Bob Callebout werd door veel mensen aanbeden, maar misschien door nog meer verguisd. De voorzitter van ECO had in een relatief korte periode een plaats weten af te dwingen in een vijver vol oude krokodillen die hem in het begin welwillend hadden gedoogd enkel en

alleen omdat hij geen bedreiging vormde voor de traditionele politieke cultuur. Ze noemden hem in de wandelgangen weleens smalend ‘Meneer Proper’, maar lagen verder niet wakker van zijn ambities. Callebout bewees echter algauw dat ze zich deerlijk hadden misrekend. De rups ontpopte zich als vlin-der, trok alle aandacht naar zich toe, draaide de oude krokodillen een rad voor de ogen. Zijn ster steeg razendsnel. Het internationale klimaatcongres dat hij de volgende dag mocht openen was de zoveelste stap in de goede richting om de laatste weerstand van de oude krokodillen te ondermijnen en wie weet zelf het roer in handen te nemen. Bob Callebout glimlachte in de spiegel die in de achterkant van de autostoel zat ingewerkt, schoof over de bank naar het rechterportier.

‘Goedemorgen, meneer de burgemeester.’

Bob Callebout drukte de hand die hem werd toegestoken, maakte een kleine buiging en vergezelde de burgemeester naar binnen, waar de verzamelde pers was aangetreden om hem te begroeten en alleen die vragen te stellen die zijn spindoctor op voorhand had goedgekeurd. Rein Claeys had zich opgesteld bij de trap die naar de gotische zaal leidde waar de voorzitter van ECO een jongerendebat zou leiden voor hij met de Duitse minister van Milieu ging lunchen bij Raymond, een gezellige brasserie aan de

Eiermarkt waar voor de gelegenheid zes vegetarische gerechten op de kaart stonden.

‘Wat doe jij hier?’

Rein keek op. Ze had Van In niet zien aankomen en zeker niet verwacht hem vandaag te ontmoeten, ze kon echter niet verbergen dat ze het prettig vond hem na al die maanden terug te zien. Haar lippen vormden een glimlach, ze keek hem aan met een twinkeling in haar ogen.

‘Ik zou jou dezelfde vraag kunnen stellen.’

‘Ik was toevallig in de buurt toen de groene paus kwam aangereden’, zei Van In. ‘Heb je dat vehikel gezien?’

‘Je weet best dat het niet zijn wagen is.’

‘Maakt het iets uit? Het ding...’

‘Het ding wordt elektrisch aangedreven, Van In.’

‘Met stroom die in bruinkoolcentrales geproduceerd wordt.’

‘Zeg liever dat je Callebout het licht in de ogen niet gunt.’

‘Jij wel?’

‘Houd je mond en geef me tenminste een zoen.’

Ze boog naar voren, bood haar wang aan. Van In mocht nors en onredelijk overkomen, zij had ondervonden dat onder de ruwe bast een gevoelige ziel school. Rein had zelden een lievere man ontmoet dan hij en ze kon niet ontkennen dat ze op een jon-

gere versie zeer zeker verliefd was geworden, of was ze dat al een beetje? De burgemeester en Callebout stonden nog in het midden van de hal, lieten zich gewillig fotograferen, spuiden voorgekauwde antwoorden op de zorgvuldig geselecteerde vragen. Zes potige mannen in strakke zwarte pakken en voorzien van oortjes hielden het hele gebeuren scherp in de gaten. De mannen in kwestie werkten niet voor de groene partijvoorzitter, ze maakten deel uit van de Staatsveiligheid. Hun aanwezigheid was het gevolg van de doodsbedreigingen die Callebout had gekregen nadat hij op televisie had verklaard dat de nieuwe milieubelasting een kelk was die niemand aan zich mocht laten voorbijgaan en dat er van mensen met een modaal inkomen ook werd verwacht dat ze een kleine inspanning leverden. De gedurfde uitspraak had een storm van kritiek doen losbarsten in rechtse kringen. Het protest had weinig uitgehaald. Moeder Aarde had haar goddelijke status teruggekregen, zij die haar niet aanbaden werden als ketters beschouwd en als dusdanig behandeld. Het was een kwestie van tijd voor groene inquisiteurs op pad werden gestuurd om tegenstanders goed- of kwaadschiks op andere gedachten te brengen.

‘Ik denk dat ze eraan komen’, zei Van In.

De burgemeester nam zijn gast bij de arm, leidde hem naar de trap terwijl de zwarte pakken een haag